

Svanučé

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Ožujak - Travanj 2025

SADRŽA

Dawn Bible Students Association
„Svanuće“
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

Precio anual: US \$12.00 (6 números)

ARGENTINA: El Alba, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande, Buenos Aires
estudiantesdelabibliargentina@gmail.com

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, PO Box 402, Rossana, Victoria, 3084

BRASIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

CANADÁ: PO Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2

SPAIN-ITALY: El Alba, Via Ferrara 42, 59100 Prato - Italia

FRANCE: L'Aurore 39A, rue de bois, 68540 Feldkirch, France

GREECE: He Haravgi (The Dawn) PO Box 521167, Longwood, FL USA 32752

INDIA: The Dawn, #1--32-2717/8(2) Near Vigneshwara Wood Industries, Ashok-nagar, Mangalore 575006

UNITED KINGDOM: Associated Bible Students, Brook House, Whitchurch Road, Prees, Whitchurch Shropshire SY13 3JZ United Kingdom

VRHUNCI SVANUĆE

Omrznut bez razloga 2

Međunarodne Biblijske Studije

Sveti narod 10

Božje svetište 12

Ustanovljeno svećeništvo 14

Miris ugodan Bogu 16

Dan pomirenja 19

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Savlovo obraćenje 21

Najava Većere Gospodnje 31

The Dawn - Croatian Edition
March - April 2025

First issue published December 2013

Printed in USA

Omrznut bez razloga

*“No neka se ispuni
riječ napisana u
njihovu Zakonu:
Mrze me nizašto.”
—Ivan 15: 25*

RELIGIOZNI SVIJET Isusovog vremena mrzio ga je i na kraju ga ubio. Mrzili su ga jer je njegov način života bio suprotan njihovom. Svojim primjerom požrtvornosti osudio je njihovu sebičnost i svojim učenjem razot-

krio njihove tradicijske zablude dok je naučavao netradicijske istine.

Riječi našeg uvodnog teksta, preuzete iz Psalma 69: 4, Isus je izgovorio svojim učenicima tijekom završnih sati svoje zemaljske službe. Znao je za nevolju i bol koju će uskoro pretrpjeti i nastojao je pripremiti njihova srca i umove za događaje koji su uskoro pred njima. Nije želio da posrnu, nego da budu spremni primiti Duha Svetoga na Pedeseticu i sudjelovati u divnim prednostima nebeskog poziva.-Hebrejima 3: 1

PRIJEZIR SVIJETA

Tijekom Isusove službe učenici su shvatili da im to što su sljedbenici poniznog i skromnog Isusa nije donijelo naklonost religioznog svijeta njihovog vremena. Bilo

je prilika kada su se mnoštva okupljala oko svog voljenog Gospodina, ali često se pokazalo da je njihov motiv bilo kakva materijalna ili tjelesna dobrobit koju su se nadali dobiti od njega. Rijetki su bili zainteresirani do te mjere da ga vjerno slijede ili da budu spremni žrtvovati se da bi bili njegovi učenici.—Ivan 6: 26, 27, 60, 66

Kada je došlo vrijeme da Isus bude razapet, njegovi su učenici bez sumnje vjerovali da on nekako može izbjeći smrt i preuzeti svoju ulogu vođe i kralja Izraela. Bili su upoznati s riječima proroka Izaije koji je o Mesiji napisao: “Nadaleko vlast će mu se sterat’ i miru neće biti kraja.” (Izaija 9: 7) Ipak, nisu znali da je prvo bilo potrebno da on pati i umre za svijet prije nego što se mogu ispuniti divna proročanstva u vezi sa slavom njegovog kraljevstva. Njihova je nada bila da će s Učiteljem sudjelovati u njegovoj slavi, za koju su vjerovali da je blizu.

ISUS MORA UMRIJETI

Isus nije zatajio svojim učenicima nužnost svoje skore smrti. Iz biblijskog izvješća saznajemo: “Otada poče Isus upućivati učenike kako treba da pođe u Jeruzalem, da mnogo pretrpi od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca, da bude ubijen i treći dan da uskrsne.” (Matej 16: 21) Iako je Isusova izjava bila jasna, njegovi sljedbenici su vjerojatno mislili da ono što je rekao ima neko drugo značenje.

Isus je znao da njegovi učenici još uvijek gledaju na svoje privilegije učenništva sa stajališta materijalnih prednosti i slave za koju su se nadali da će je steći ako budu povezani s njim. Također je znao da će nakon Pedesetnice biti prožeti Svetim Duhom razumijevanja. Sada, međutim, nisu mogli prihvatiti činjenicu da će se smrt njihova Gospodina stvarno dogoditi.

OMRAŽENI ISUSOVI SLJEDBENICI

Učenici su voljeli svog Učitelja i bili su uvjereni da je on od Boga postavljeni Mesija, ali još nisu shvaćali da su patnja i smrt povezani s njegovom službom, prije slave i časti. Petar je kasnije napisao: “Pronicali su na koje ili kakvo je vrijeme smjerao Duh Kristov u njima, koji je unaprijed svjedočio o Kristovim patnjama te slavaama što su nakon njih imale doći.”—1.Petrova 1: 11

U našem istaknutom stihu, Isus je priznao da je omražen bez razloga, a također je i objasnio: “Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas. Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; no budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi. Sjećajte se riječi koju vam rekoh: ‘Nije sluga veći od svoga gospodara.’ Ako su mene progonili, i vas će progoniti; ako su moju riječ čuvali, da vašu će čuvati. A sve će to poduzimati protiv vas poradi imena moga jer ne znaju onoga koji mene posla.”—Ivan 15: 18-21

Učitelj je također unaprijed upozorio: “Evo, dolazi čas, da, već je došao, da ćete se razbježati, svatko na svoju stranu, a mene ostaviti samog, ali ipak nisam sam, jer Otac je sa mnom. Ovo sam vam rekao da imate mir u meni. U svijetu ćete imati nevolju, ali hrabri budite! Ja sam pobijedio svijet.”—Ivan 16: 32, 33

Dobro je primijetiti da upozorenje o nadolazećem razilaženju i progonu nije bilo osmišljeno kako bi učenicima dalo mir i dobro raspoloženje, već kada bi se ostvarilo, oni bi shvatili njegovo pravo značenje. Tada bi shvatili da imaju veliku privilegiju trpjeti s Isusom. Želio je da znaju da je on pobijedio svijet i da će i oni dobiti snagu da pobijede svijet ako nastave biti njegovi učenici. S ovom obećanom sigurnošću pobjede mogli su se radovati, unatoč protivljenju i progonu svijeta. Spoznaja da

pate sa svojim dragim Gospodinom dala bi im hrabrosti da vjerno nastave dalje.

POBJEDNICI

U primjeru koji je Isus dao tijekom svog vlastitog života, službe i učenja, jasno je da je kršćanski život život borbe protiv oporbe. Vodi se neprestani rat u kojem smo uključeni u borbu sa strašnim neprijateljima koji bi nas nadjačali, osim ako nam nije dana božanska snaga da ih nadvladamo. Sotona, đavao, veliki je kršćanski protivnik, a njegovi saveznici su svijet i naše vlastito palo tijelo. (1.Petrova 5: 8; Ivan 17: 14, 15; Rimljanima 7: 18) Govoreći o sebi, apostol Pavao je napisao: “Nego krotim svoje tijelo i zarobljavam da sâm ne budem isključen pošto sam drugima propovijedao.”—1.Korinćanima 9: 27

Izraz “pobijediti” koristi se za opisivanje kršćanske pobjede nad đavlom, nad svijetom i nad našim vlastitim tijelom. Zlo je sam temelj svijeta čiji je princ Sotona. Pavao je stoga opominjao: “Ne daj se pobijediti zlom, nego dobrim svladavaj zlo.” (Rimljanima 12: 21) Ivan također ohrabruje: “Jer sve što je od Boga rođeno, pobjeđuje svijet. I ovo je pobjeda što pobijedi svijet.”—1. Ivanova 5: 4

BOG JE LJUBAV

Naš Nebeski Otac je tvorac ljubavi i bio je njezin pokrovitelj kroz stoljeća. Sotona je, međutim, tvorac sebičnosti. Ova dva principa su u međusobnom ratu još od pada čovjeka. Božji narod — oni koji su mu vjerno služili u svim vremenima — bio je motiviran svojom ljubavlju prema njemu. Njih je vodio on i njegov Duh, dok je većina ostatka čovječanstva prošla kroz život uglavnom upravljana načelom sebičnosti.

Čovjek je stvoren na sliku Božju, a tragovi te

slike i danas ostaju i očituju se u djelima dobrote mnogih. (1.Mojsijeva 1: 27) Međutim, nije povremeni čin ljubavi ono što čini pobjedu svijeta i njegovog duha. To mora biti obraćenje s načela življenja za sebe na načelo življenja za Boga i posvećivanja života Njegovoj službi. Zbog grijeha, ljudska obitelj je usvojila načelo “za sebe” kao dominantan motiv života. To je u tolikoj mjeri postao način života u svijetu da se smatra normalnim. Osobni interes je načelo koje vlada ovim sadašnjim svijetom, a Sotona je “bog ovoga svijeta.”— 2.Korinćanima 4: 4

VOLITE JEDNI DRUGE

Jedini način na koji se sebičnost može riješiti i načelo ljubavi uspostaviti širom Zemlje kao vodeće načelo života je kroz Božji plan spasenja. U Isusu imamo najopsežniji primjer ljubavi kao načina života. On ne samo da nam je dao primjer, već je naložio ljubav svojim sljedbenicima, rekavši: “Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge.”—Ivan 13: 34

Ovaj duh ljubavi nije u potpunosti razumio niti cijenio bogati mladi vladar kojem je rečeno da proda sve što ima i dade siromasima, i zbog toga je otišao žalostan. (Matej 19: 16-22; Luka 18: 18-23) Slijedeći zakon samoodržanja, nakupio je svjetovna dobra za sebe i nije ih bio spreman dijeliti s drugima. Učenici su bili zbunjeni Isusovim savjetom bogatom mladiću, koji je, čini se, odražavao nepromišljeno odustajanje od svakog osobnog interesa.

ISTINSKO UČENIŠTVO

Petar tada reče Isusu: “Evo, mi sve ostavismo i pođosmo za tobom. Što ćemo za to dobiti?” (Matej 19: 27) Petar je podsjećao Učitelja da su se kao njegovi

učenici povinovali uvjetima koje je on htio nametnuti bogatom mladom vladaru. Njihovo sve nije bilo toliko koliko njegovo sve, ali načelo je bilo isto. Nakon što su podnijeli ovu žrtvu, prirodno su htjeli znati što mogu očekivati zauzvrat. Petrovo pitanje otkriva da on još nije cijenio pravi duh učenja. Možda se nadao da će dobiti nešto u smislu časti i ugleda. Umjesto da bude skromni ribar, možda je želio istaknuti položaj u Mesijinom kraljevstvu, da bude vladar ili narodni velikan.

Isus odgovori: “Zaista, kažem vam, vi koji pođoste za mnom, o preporodu, kad Sin Čovječji sjedne na prijestolje svoje slave, i vi ćete sjediti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih. I tko god ostavi kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja poradi imena mogega, stostruko će primiti i život vječni baštiniti.” (vss. 28, 29) Ne bismo trebali pogrešno shvatiti ideju iz ovog odlomka da Gospodin želi da kršćani žrtvuju druge. Bilo bi pogrešno lišiti naše obitelji potrebne udobnosti i namirnica. Međutim, nakon što to učinite, pretek je Gospodinov.

UZMI SVOJ KRIŽ

Kad je Isus objavio svojim učenicima da ide u Jeruzalem i da očekuje da će tamo biti uhićen i ubijen, Petar nije htio ni čuti. “Petar ga uze na stranu i počeo odvrćati: ‘Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!’” Isusov odgovor na ovaj dobronamjeren savjet bio je: “Nosi se od mene, sotono! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!” (Matej 16: 22, 23) Petar je pokušavao uvjeriti Učitelja da bi trebao dopustiti sebičnim interesima da utječu na njega, te da ne ide u Jeruzalem gdje je znao da ga čekaju njegovi neprijatelji.

Petar je nesvjesno promicao ideju Sotone, koji

uvijek potiče ljude da prvo misle na sebe. Oni iz svijeta, nad kojima je Sotona vladar, najčešće misle prije svega na sebe. To je očito njihov način života, i tako je od dana Edena, ali to nije Božji način. “Tada Isus reče svojim učenicima: ‘Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga.’”—vss. 24, 25

Isus je već tada žrtvom gubio svoj život za cijeli svijet čovječanstva. Općenito govoreći, u današnjem društvu većina smatra glupim misliti na bilo koga drugog osim na sebe. Isus je, međutim, privlačio um i srce Petra i drugih učenika usmjeravajući njihovu pozornost na činjenicu da će njihovi životi biti spašeni na Božji način, a ne slijedeći svjetovno načelo “ja na prvom mjestu”.

Pobijediti svijet znači da se, kao kršćani, suprotstavljamo načelu sebičnosti kojim smo okruženi sa svih strana. Svoje živote nesebično polažemo u službi Bogu, Istini i braći. (Filipljanima 3: 7, 8; 1.Ivanova 3: 16) Nismo pozvani biti “izvan svijeta”, ili živjeti izolirano od svijeta. (Ivan 17: 15) Točnije, iako smo u svijetu, trebamo ostati odvojeni od njegovih načela i mjerila i ne dopustiti da na nas utječe njegov sebični duh. Kušnja koja je pred nama je da, dok fizički živimo i radimo u svijetu, ne budemo usklađeni s njegovim općim duhom, već da uznastojimo gubiti svoje živote radi božanske ljubavi.—Rimljanima 12: 2

KRŠTENJE U SMRT

Bogat blagoslov očekuje kršćane svake godine kada slave spomen žrtvene smrti našega Gospodina Isusa. Uzimanje simboličnog kruha i čaše predstavlja naše prisvajanje dobrobiti njegove žrtve. (Matej 26: 26-29) Nakon što smo tako primili dobrobiti njegove otkupne žrtve,

radujemo se božanskoj milosti prema nama i sjećamo se svoje povlastice žrtve, da “svakodnevno umiremo”, tako-reći, odričući se samih sebe i polažući svoje živote vršeci Božju volju. (1.Korinćanima 15: 13) To može uključivati izopćenje od strane svijeta, trošenje tjelesne snage ili ozljeđivanje od strane onih koji su nas klevetali svojim riječima.

Naše je krštenje u Isusovu smrt. “Ili zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bî uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo sresti i po sličnosti njegovu uskrsnuću.”—Rimljanima 6: 3-5

Dobili smo poseban poziv da idemo stopama našeg dragog Gospodina i Učitelja. “Slijediti” ga znači da će naša iskustva u svijetu biti slična njegovima. Isus je objasnio: “Zaista, zaista, kažem vam: nije sluga veći od gospodara niti poslanik od onoga koji ga posla.” (Ivan 13: 16) Onima koji vjerno slijede Učiteljeve stope, čak i ako su “omraženi bez razloga,” dano je obećanje: “Pobjednika ću posjesti sa sobom na prijestolje svoje, kao što i ja, pobijedivši, sjedoh s Ocem svojim na prijestolje njegovo.”—Otkrivenje 3: 21 ■

Sveti narod

Ključni stih: “Vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.’ Tim riječima oslovi Izraelce.” 2.Mojsijeva 19: 6

Izabrani tekstovi: 2.Mojsijeva 18: 12-27; 19: 1-14

IZRAELSKA NACIJA utemeljena je na Božjim obećanjima i uputama njegova zakona. Iako ne može biti neuspjeha u Božjem planu kako je zacrtan u njegovim obećanjima, položaj Izraelaca u tom planu, kao i položaj svih ostalih, uvjetovan je poslušnošću božanskoj volji. Naše tumačenje Božjih obećanja ističe da će narod Izraela biti odvojen od svih dru-

gih naroda. “Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode – ta moj je sav svijet! – 6 vi ćete mi biti kraljevstvo svećenikâ, narod svet.”—2.Mojsijeva 19: 5, 6

Očito je u Božjoj providnosti Jitro, Mojsijev tast, velikom zakonodavcu dao pravovremeni savjet sadržan u prvom dijelu današnje lekcije. (2.Mojsijeva 18: 12-18) Mojsije je bio marljiv i neumoran radnik. Bio je prilično voljan položiti svoj život za svoju braću, ali njegov tast, promatrajući situaciju s nezainteresiranog stajališta, mogao je vidjeti ne samo da se Mojsije nepotrebno iscrpljuje svojim nastojanjem da čuje i sudi u svim njihovim sitnim poteškoćama, već i da se samim ljudima ne služi učinkovito. Posao je jednostavno bio prevelik da bi se jedna osoba o

njemu pravilno brinula.

Jitro je očito bio mudar čovjek visokih pravednih načela, kao što je otkriveno u njegovim savjetima Mojsiju. Savjetovao je svom zetu da imenuje “sposobne ljude” — vladare ili suce — nad različitim brojem Izraelaca, te ga je upozorio da to budu ljudi od načela, a ne sebični ili pohlepni. Jitro je shvatio, kao što je Mojsije svakako morao znati, da će oni nepravednih načela gledati vlastite interese prije interesa naroda kojim su vladali. Svaka takva osoba bila bi prije prokletstvo za narod nego blagoslov.—vss. 19-27

Ovi “sposobni ljudi” u Izraelu služili su narodu pod Mojsijevim vodstvom. Božja nadmoćna providnost u njihovom odabiru vidi se po vrlo važnoj službi koju su obavljali u vezi s provođenjem Zakona. Kad je Mojsije primio Zakon od Boga, s uputom da se prenese narodu, sazvaio je te starješine, odnosno predstavnike. Dao im je pojedinosti o Božjem zakonu, kako bi stekli potrebno razumijevanje da najprije poučavaju, a zatim pravilno sude ljudima. Sve ovo bio bi gotovo beskrajan zadatak za Mojsija da ga je obavljao sam.

Šest stotina tisuća odraslih Izraelaca napustilo je Egipat. (2.Mojsijeva 12: 37) To bi značilo ukupno vjerojatno milijun i pol, računajući žene i djecu. Nije teško zamisliti probleme s kojima bi se jedan pojedinac susreo pokušavajući, bez pomoći, poučavati takvo mnoštvo u Božjem zakonu. Nije bilo tiskanih stranica, radija, televizije, mobitela ili interneta—nijedne naše moderne metode komunikacije. Doista je očito da je Mojsije imao dobro organiziranu skupinu ljudi kojima je mogao dodijeliti važnu zadaću prenošenja ljudima potrebnih pojedinosti Zakona onako kako ga je primio od Boga na brdu Sinaj. Kao odgovor, narod je rekao da će učiniti sve što je Gospodin rekao.—2.Mojsijeva 19: 8 ■

Božje svetište

Ključni stih: “*Neka mi sagrade svetište da mogu boraviti među njima. Pri gradnji Prebivališta i svega u njemu postupi točno prema uzorku koji ti pokažem.*”

2.Mojsijeva 25: 8, 9

Izabrani tekstovi:

2.Mojsijeva 25-27

UPUTE DANE MOJSIJU

za izgradnju Prebivališta mogu se naći u 2.Mojsijevoj, poglavlja 25-27, a izvješće o izvođenju radova nalazi se u poglavljima 35-40. Samo Prebivalište – Svetište i Svetište nad svetištima – trebalo je biti “svetište” prema Božjoj Riječi. Bilo je izgrađeno od niza drvenih dasaka od šitima [bagrema] obloženih zlatom, postavljenih na kraju u srebrne

nosače i čvrsto pričvršćenih polugama od istog drveta, također prekrivenim zlatom.—2.Mojsijeva 26: 15-30

Na temelju približne duljine jednog “lakta” od 18 inča, građevina je bila petnaest stopa široka, petnaest stopa visoka i četrdeset pet stopa dugačka, a otvarala se na prednjem ili istočnom kraju. Bila je prekrivena velikim bijelim lanenim platnom, protkanim likovima kerubina u plavoj, ljubičastoj i grimiznoj boji. (vss. 1-3) Otvoreni kraj, ili prednji dio konstrukcije, bio je zatvoren zastorom od sličnog materijala kao pokrivač, i nazivao se “vrata”, ili prvi veo. (vss. 36, 37) Drugo platno od istog materijala, na sličan način istkano likovima kerubina, nazvano “zavjesa”, ili drugi veo,

bilo je obješeno tako da je dijelilo Prebivalište u dva odjeljka. (vss. 31-33) Prvi ili veći odjeljak, petnaest stopa širok i trideset stopa dugačak, nazvan je “Svetište”. Drugi ili stražnji odjeljak, petnaest stopa širok i petnaest stopa dugačak, zvao se “Svetište nad svetištima”. Ova dva odjeljka činila su Prebivalište. Dodatni pokrovi podignuti su iznad Prebivališta za zaklon. Jedna je bila izrađena od kašmirske tkanine ili kozje dlake, druga od ovnujskih koža obojenih u crveno, a najgornja presvlaka od tuljanskih koža, koje su odbijale vodu.—vss. 7, 14

Prebivalište koje je Bog zapovjedio izraelskom narodu da izgradi u pustinji, zajedno sa svim njihovim vjerskim službama i obredima povezanim s tim, bilo je, kako apostol Pavao kaže, “sjena budućih dobara”. (Hebrejima 10: 1; 8: 5; Kološanima 2: 16, 17) Ove ceremonije koje su Izraelci morali ponavljati iz godine u godinu ukazivale su na “uspješnije žrtve”, usredotočene na Isusa, koje će biti uvedene u vrijeme njegova Prvog dolaska. (Hebrejima 9: 19-24) To bi donijelo vječno spasenje ne samo Izraelu, već cijelom čovječanstvu u dogledno vrijeme.—1. Timoteju 2: 5, 6

Treba shvatiti koliko je Bog pažljivo vodio i usmjeravao sve detalje izgradnje Prebivališta. Odveo je Mojsija na brdo i dao mu konkretne upute o svakom dijelu i načinu na koji ga treba napraviti. “Gledaj, kaže, da ćeš sve načiniti prema uzorku koji ti je pokazan na gori.” (Hebrejima 8: 5; 2. Mojsijeva 25: 40) Sve pojedinosti koje je Izraelcima dao Bog preko Mojsija u vezi s izgradnjom Božjeg “svetišta” morale su biti izvedene u točnom skladu s božanskim uputama. Narod je morao biti posebno svjestan ovih stvari kako ne bi bio neoprezan i bio strogo kažnjen za bilo kakav prijestup.

Kako li smo zahvalni što su svi ove pripreme upućivale na Isusa, “kao bogoslužnika Svetinje i Šatora istinskoga što ga podiže Gospodin, a ne čovjek.”—Hebrejima 8: 2 ■

Ustanovljeno svećeništvo

Ključni stih: “Opaši ih
u pasove i obvij im
turbane. Svećeništvo neka
im pripada vječnom
uredbom. Tako posveti
Arona i njegove sinove.”
— 2.Mojsijeva 29: 9

Izabrani tekstovi:
2.Mojsijeva 29: 1-9, 35-37

svaki dio pokućstva treba postaviti.—2.Mojsijeva. 40: 1-8

Kao vjerni Božji sluga, Mojsije je izvršavao zapovijedi koje je primio točno onako kako su mu bile upućene. (vss. 16-33) Sveto pismo nas izvješćuje da je vidljivo Prebivalište povezano s izraelskim središtem što-
vanja oslikavao nebeske stvarnosti koje se odnose na
sadašnju crkvu Evanđeoskog doba kao i na cijelu ljudsku
obitelj u budućnosti.—Hebrejima 9: 23-28; Otkrivenje
21: 1-5

Dodatno, dane su upute za pomazanje Arona i
njegovih sinova da služe u svećeničkoj službi u vezi s
Prebivalištem. U te su upute bile uključene pojedinosti o
ceremoniji posvećenja i inauguraciji izraelskog svećen-

VELIK DIO 2.Mojsijeve
bavi se podizanjem Izraelo-
vog šatora. Bog je zapovje-
dio da se u potpunosti
izgradi do prvog dana vjer-
ske godine, što je bilo
otprilike dvanaest mjeseci
nakon što su Izraelci
napustili Egipat. Također
je obavijestio Mojsija gdje

stva.—2.Mojsijeva 40: 13-15; 3.Mojsijeva, poglavlja 8 i 9

Primijenjena je detaljna ceremonija, pod Božjim vodstvom, u vezi s postavljenjem u službu izraelskog svećeništva. Budući da apostol kaže da su dogovori s Izraelom bili “sjena budućih dobara”, s pravom izvlačimo pouke iz te službe posvećenja koje nam mogu pomoći da potpunije shvatimo što zapravo znači biti sljedbenik Učitelja—većeg Melkisedekova svećenika.—Hebrejima 10: 1; 5: 5, 6

Obred posvećenja Arona i njegovih sinova trajao je sedam dana. (3.Mojsijeva 8: 33) Broj sedam se koristi u Bibliji da predstavlja cjelinu ili potpunost onoga na što se odnosi. Stoga bi sedam dana posvećenja vrlo snažno oslikalo činjenicu da je posvećenje Isusa, većeg velikog svećenika, i njegovih sljedbenika, podsvećenika, nešto što uključuje svaki aspekt života i da se nastavlja do samog kraja—zauvijek.

Kao što je već spomenuto, svećenici Izraela bili su ti preko kojih je Bog podijelio svoje blagoslove Izraelu i usmjerio ih u stvarima koje su se odnosile na njega. Dakle, budući članovi većeg Melkisedekova svećeništva, u potpunosti predani Bogu, također trebaju shvatiti i cijeniti Božju vječnu svrhu kada ih je pozvao na ovaj povlašteni položaj. Vjernim žrtvovanjem vlastitih interesa kako bi mogli razviti kvalitete ljubavi, milosrđa, strpljivosti i svih drugih plodova Duha, oni će postati dio “kraljevskog svećenstva”, koje će dijeliti blagoslove cijelom čovječanstvu u Božjem nadolazećem kraljevstvu.

“Da se dakle savršenstvo postiglo po levitskom svećeništvu, ... koja bi onda bila potreba da se po redu Melkisedekovu postavi drugi svećenik i da se ne imenuje po redu Aronovu? Doista, kad se mijenja svećeništvo, nužno se mijenja i Zakon. Jer onaj o kojemu se to veli

pripadao je drugom plemenu, od kojega se nitko nije posvetio žrtveniku. Poznato je da je Gospodin naš potekao od Jude, plemena za koje Mojsije ništa ne reče s obzirom na svećenike. ... Postao je svećenikom ne po Zakonu tjelesne uredbe, nego snagom neuništiva života. Ta svjedoči se: Zauvijek ti si svećenik po redu Melkisedekovu..”—Hebrejima 7: 11-17 ■

Pouka četiri

Miris ugodan Bogu

Ključni stih: “Drobina i noge neka se operu u vodi. A onda neka svećenik sve sažezhe u kâd na žrtveniku. To je žrtva paljenica, žrtva paljena JAHVI na ugodan miris.” — 3.Mojsijeva 1: 9

***Izabrani tekstovi:
3.Mojsijeva 1: 1-17***

SIMBOLIKA KOJUH pokazuje osjetilo mirisa koristi se u Svetom pismu da prenese misao o žrtvi i predanosti. U Efežanima 5: 2, apostol kaže: “I hodite u ljubavi kao što je i Krist ljubio vas i sebe predao za nas kao pri-nos i žrtvu Bogu na ugodan miris.” Ovim jezikom Pavao nas vraća u misli na službe u izraelskom Prebivalištu gdje se, povezano s njegovim obredima, palio tamjan na zlatnom oltaru

u Svetištu, čiji je miris prodirao iza druge zavjese u Svetište nad svetištima. U uputama za ovaj čin stajalo je da će biti “svagdašnje kadiono prinošenje pred JAHVOM u sve vaše naraštaje.”—2.Mojsijeva 30: 1-8

Smjernice koje su upravljale službama Pre-

bivališta bile su vrlo točne. Na Izraelov dan pomirenja, Aron, veliki svećenik, uzeo je krv žrtvi za grijeh u Svetišu nad svetištima da poškropi pomirilište. Međutim, prije nego što se to učini, bilo je potrebno prvo zapaliti tamjan na Zlatnom žrtveniku kako bi njegov dim i miris prodrli u Svetište nad svetištima prije nego Aron prođe ispod zavjese. Ako to ne bi bilo učinjeno, umro bi dok bi ulazio u Svetinju nad svetinjama. (3.Mojsijeva 16: 11-14) Dim i miris gorućeg tamjana bili su dokaz da je žrtveno djelo ispravno izvršeno i da je bilo prihvatljivo Bogu.

Životinjske žrtve koje su se spaljivale na Mjedom žrtveniku također su se smatrale “mirisom ugodnim JAHVI”, kao što je prikazano u našem ključnom stihu i njegovom kontekstu. (3.Mojsijeva 1: 5-9) Žrtve od mesa ili žitarica, kada su se spaljivale na žrtveniku prema Gospodinovim uputama, na sličan su se način smatrale “ugodnim mirisom.”—3.Mojsijeva 2: 1-9

Gore navedene ceremonije u Izraelu koje su se smatrale “ugodnim mirisom” sve su na različite načine ukazivale na Isusovu službu, poslušnost i žrtvu, koja je uzdignuta do Boga kao “ugodan miris”. (Efežanima 5: 2) Posvećeni sljedbenici Učitelja također su pozvani na žrtvu i krštenje u Isusovu smrt. (Rimljanima 12: 1; 6: 3, 4) Kršćansko djelo žrtvovanja usmjereno je posebno u korist drugih članova “tijela Kristova.”—1.Korinćanima 12: 12-14, 27

U Filipljanima 4: 18, apostol Pavao, aludirajući na dokaz žrtvovanja od strane crkve u Filipima kada mu je poslala dar dok je bio u zatvoru u Rimu, govori o tome kao o “mirisu ugodnom, žrtvi miloj, Bogu ugodnoj”. Ovdje imamo autoritet samog Pavla za primjenu lekcija Izraelovog Prebivališta na crkvu. Pokazuje, nadalje, da Bog provjerava iskrenost naše predanosti Njemu kroz svesrdnu našu žrtvu i služenje jednih drugima.

Simbolika osjetila mirisa trebala bi nam pomoći da razlikujemo istinsku odanost Bogu od praznog obećanja. Tamo gdje ne možemo otkriti nikakav “miris” žrtve, možemo se zapitati koliko je duboko Istina zahvalila naš duhovni život. Naša vizija Istine trebala bi otkriti privilegiju žrtve i služenja u korist drugih, a naša odanost srca Gospodinu trebala bi nas potaknuti da brzo položimo svoje živote kako bi drugi bili blagoslovljeni. Tako će ugodni miris naše odanosti biti jak.—Ivan 15:13; I. Iva-nova 4:7-11 ■

© Zdenek Sasek - stock.adobe.com

Dan pomirenja

Ključni stih: *“U sedmom mjesecu, deseti dan toga mjeseca, postite i ne obavljajte nikakva posla: ... Jer toga dana nad vama se ima izvršiti obred pomirenja da se očistite od svih svojih grijeha te da pred JAHVOM budete čisti.”*

— 3.Mojsijeva 16: 29, 30
Izabrani tekstovi:

3.Mojsijeva 16: 2-9, 11-19, 27-34

odjeljak Prebivališta — da izvrši okajanje za grijehе nacije. Kako bi vodio službe ovog posebnog dana, veliki svećenik, Aron, nije bio odjeven u svoju uobičajenu “odjeću časti i ukrasa”, već u posvećenu odjeću, koja je bila od bijelog lana.—2.Mojsijeva 28: 2-39; 3.Mojsijeva 16: 4

Aronu je naloženo da nabavi junca i jarca za žrtve pomirbe. Junca je priskrbio sam Aron i trebao je biti zaklan u dvorištu Prebivališta kao žrtva okajnica za njega i za njegov dom. Loj od junca trebalo je spaliti na Mjedenom

DANAŠNJA LEKCIJA

odnosi se na službe Prebivališta koje su se obavljale na izraelski godišnji Dan pomirenja, kako je zapisano u 16. poglavlju 3.Mojsijeve. Ova izuzetno važna služba dogodila se desetog dana sedmog mjeseca židovske vjerske godine. Smatralo se to najsvećanijim događajem cijele godine, danom na koji je veliki svećenik ulazio u Svetište nad svetištima — najdublji

žrtveniku. Zbog velike količine loja u juncu, vjerojatno je vatra bijesno gorjela i izvijao se gust oblak dima pred očima onih vani.— 3.Mojsijeva 16: 3, 5, 6, 25

Aron je tada trebao napuniti kadionicu užarenim ugljenom izvađenim iz vatre na Mjedenom oltaru i unijeti ga, zajedno sa miomirisnim tamjanom, u Svetište, prvi odjeljak Prebivališta. Kadionicu je trebalo postaviti na vrh Zlatnog oltara i po njoj poškropiti tamjan kako bi proizveo dim slatkog mirisa, koji je prodirao iza druge zavjese u Svetište nad svetištima. Kad je to pomno obavljeno, Aron je mogao sigurno ući u Svetište nad svetištima i nastaviti sa završnim činom pomirenja. Ondje je trebao poškropiti krvlju junca na vrhu i ispred Pomirilišta.—vss. 12-14

Izvan Prebivališta, iza tabora koji ga okružuje, trebala je biti još jedna vatra. Tamo je trebalo spaliti loše dijelove junca — kožu, meso i nečist. Ovaj je prizor bio otvoren za pogled svih Izraelaca koji su se utaborili oko Prebivališta i jasno ga je razlikovao od ostalih žrtvenih obreda Dana pomirenja, koji su bili zaklonjeni lanenim zastorima koji su okruživali Dvorište Prebivališta i ograđenu prirodu Svetišta i Svetišta nad svetištima. Tako je završeno prinošenje junca.—vs. 27

Sljedeći je prinesen jarac kao žrtva za grijeh. Trebalo ga je uzeti od izraelskog naroda u tu svrhu i iznijeti pred Gospodina na vratima Prebivališta. Gospodnji jarac zaklan je u dvorištu Prebivališta, a njegova je krv unešena u Svetište nad svetištima i poškropljena na isti način kao što je to učinjeno s krvlju junca. Njegova koža, meso i nečist su također spaljeni izvan izraelskog tabora.—vss. 15, 27

Pavao je napisao da se “sve to, kao pralik, događalo njima [Izraelcima], a napisano je za upozorenje nama.” Oni su bili “sjena budućih dobara” i “boljih žrtava”, usredotočenih na Isusa.—1.Korinćanima 10: 11; Hebrejima 10: 1; Hebrejima 9: 23

Savlovo obraćenje

*“Kad se putujući približi Damasku, iznenada ga obasja svjetlost s neba. Sruši se na zemlju i začu glas što mu govoraše: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’
—Djela apostolska 9: 3, 4*

I EVANĐELJE po Luki i Djela apostolska napisao je Luka. (Luka 1: 3, 4; Djela apostolska 1: 1) Zahvaljujući njegovom autorstvu saznajemo većinu onoga što je sada dostupno o Savlovom životu i ranoj službi, čije je ime promijenjeno u Pavao nakon početka njegova misionarskog rada.—Djela apostolska 13: 9

Prvi put saznajemo za Savla u vrijeme kada je Stjepan—koji se smatra prvim kršćanskim mučenikom—bio kamenovan do smrti. Izvješće je zabilježio Luka, koji je napisao: “Svjedoci odložiše haljine do nogu mladića koji se zvao Savao.” (Djela apostolska 7: 58, 59) Ovaj pretjerano revni farizej dragovoljno je sudjelovao u smrti mladog Stjepana čuvajući odjeću onih koji su bacali kamenje koje mu je oduzelo život.

Luka dalje piše: “Savao je pristao da se Stjepan smakne. U onaj dan navali velik progon na Crkvu u Jeruzalemu. Svi se osim apostola raspršiše po krajevima judejskim i samarijskim. Bogobojažni su ljudi pokopali Stjepana i održali veliko žalovanje za njim. Savao je pak pustošio Crkvu: ulazio je u kuće, odvlačio muževe i žene i predavao ih u tamnicu.”—Djela apostolska 8: 1-3)

Savao je bez sumnje imao poseban razlog zašto je želio otputovati u Damask. U svojoj krivo usmjerenoj revnosti, nije se zadovoljio time da ograniči svoju aktivnost protiv članova rane Crkve u Jeruzalemu, te je nastojao progoniti neke od onih koji su možda pobjegli. “Savao pak, sveudilj zadahnut prijetnjom i pokoljem prema učenicima Gospodnjim, pođe k velikomu svećeniku, zaiska od njega pisma za sinagoge u Damasku, da sve koje nađe od ovoga Puta, muževe i žene, okovane dovede u Jeruzalem.”—Djela apostolska 9: 1, 2

ZASLJEPLJUJUĆA SVJETLOST

Dok je bio na putu za Damask sa svojim suputnicima, iznenada ga je zaslijepilo sjajno svjetlo s neba. “Sruši se na zemlju i začu glas što mu govoraše: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’ ... A on dršćući i zapanjen reče: ‘Gospodine, što hoćeš da učinim?’—Djela apostolska 9: 3-6

Kad je Savao shvatio da je onaj koji mu se suprotstavlja Gospodin Isus s kojim se on sukobljava, bio je jako uplašen i zbunjen. “Njegovi suputnici ostadoše bez riječi: čuli su doduše glas, ali ne vidješe nikoga. Savao usta sa zemlje. Otvorenih očiju nije ništa vidio pa ga povedu za ruku i uvedu u Damask. Tri dana nije vidio, nije jeo ni pio.”—vss. 7-9

SAVAO UPOZNAJE ANANIJU

Posljedica ovog vrlo snažnog i poniznog iskustva je bila ta da je Saul potpuno promijenio mišljenje. Izgubio je krivo usmjeren žar, samopouzdanje i samouvjerenost. U vrijeme kada se dogodio ovaj događaj, postojao je učenik kojemu se Gospodin već ukazao u viziji i uputio ga da ode Savlu. “U Damasku bijaše neki učenik imenom Ananija. Njemu u viđenju reče Gospodin: ‘Ananija!’ On

se odazva: 'Evo me, Gospodine!' A Gospodin će mu: 'Ustani, pođi u ulicu zvanu Ravna i u kući Judinoj potraži Taržanina imenom Savla. Eno, moli se; i u viđenju vidje čovjeka imenom Ananiju gdje ulazi i polaže na nj ruke da bi progledao.'—Djela apostolska 9: 10-12

Savlove molitve nisu ostale neuslišane. Dalje čitamo: "Ananija odgovori: 'Gospodine, od mnogih sam čuo o tom čovjeku kolika je zla tvojim svetima učinio u Jeruzalemu. On ima od velikih svećenika i punomoć okovati sve koji prizivlju ime tvoje.' Gospodin mu odvrati: 'Pođi jer on mi je oruđe izabrano da ponese ime moje pred narode i kraljeve i sinove Izraelove. Ja ću mu uistinu pokazati koliko mu je za ime moje trpjeti.'—vss. 13-16

KRAJ NAKLONOSTI IZRAELU

Ova epizoda u Savlovom životu dogodila se otprilike godinu dana prije nego što je isključiva naklonost židovskom narodu trebala prestati. U ovim riječima Ananiji naš je Gospodin dao jednu od prvih izravnih naznaka da će pogani uskoro biti pozvani da sudjeluju u duhovnom tijelu Kristovu. Ananija je učinio kako mu je rečeno. On "ode, uđe u kuću, položi na nj ruke i reče: 'Savle, brate! Gospodin, Isus koji ti se ukaza na putu kojim si išao, posla me da progledaš i napuniš se Duha Svetoga.'—Djela apostolska 9: 17

Posebno je važno napomenuti da je Ananija pozdravio slijepog Savla riječima: "Savle, brate." Vid mu se odmah vratio i kršten je u Krista. (vs. 18) Nakon što je bio bez hrane tri dana i noći, jeo je i ojačao, te je ostao s učenicima u Damasku još nekoliko dana. Luka nas zatim izvještava: "Odmah stade po sinagogama propovijedati Isusa, da je on Sin Božji."—vss. 19, 20 Kako li je izvanredna činjenica da se onim kršćanima u Damasku, koje je došao prisilno odvesti natrag u Jeruzalem, gdje bi

vjerojatno bili ubijeni, sada pridružio u naviještanju Kristovog evanđelja!

POUČEN OD BOGA

U vrijeme kada je Luka napisao ovo izvješće, nije dao pojedinosti o tome kako je Savao stekao svoje vrlo duboko razumijevanje Pisma. Međutim, neke od ovih podataka doznajemo iz apostolovih spisa. U svojoj poslanici Galaćanima potvrđuje svoje imenovanje za apostola od Isusa i Nebeskog Oca. Napisao je: “Pavao, apostol – ne od ljudi ni po kojem čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu koji ga uskrisi od mrtvih.”—Galaćanima 1: 1

Apostol je zatim nastavio pisati o svom potpunom obraćenju od poslušnosti i ugađanja ljudima i njegove gorljive revnosti za judaizam, na poslušnost i ugađanje Bogu. Proglasio je: “Što smo već rekli, to sad i ponavljam: navješćuje li vam tko neko evanđelje mimo onoga koje primiste, neka je proklet. Doista, nastojim li ovo pridobiti ljude ili Boga? Ili idem li za tim da ljudima ugodim? Kad bih sveudilj nastojao ljudima ugađati, ne bih bio Kristov sluga. Obznanjujem vam, braćo: evanđelje koje sam navješćivao nije od ljudi, niti ga ja od kojeg čovjeka primih ili naučih, nego objavom Isusa Krista. Ta čuli ste za moje negdašnje ponašanje u židovstvu: preko svake sam mjere progonio i pustošio Crkvu Božju te sam u židovstvu, prerevno odan otačkim predajama, nadmašio mnoge vršnjake u svojem narodu.”—Galaćanima 1: 9-14

Zatim se prisjetio: “Ali kad se Onomu koji me odvoji već od majčine utrobe i pozva milošću svojom, svidjelo otkriti mi Sina svoga da ga navješćujem među poganima, odmah, ne posavjetovah se s tijelom i krvlju i ne uzidoh u Jeruzalem k onima koji bijahu apostoli prije mene, nego odoh u Arabiju pa se opet vratih u Damask.”—vss. 15-17

Apostol govori o tome da ga je Bog poslao u Arabiju da primi vanredno znanje putem izravnih otkrivenja. Bila je to velika čast i privilegija, ali ga to nije učinilo ni ponosnim ni uzvišenim, kako je kasnije otkrio u svom pismu braći u Korintu. “Ja sam najmanji među apostolima i nisam dostojan zvati se apostolom jer sam progonio Crkvu Božju.” (1.Korinćanima 15: 9) Vjerojatno je da je jedan od razloga zašto ga Bog nije uputio da ode u Jeruzalem nakon što je napustio Arabiju bio zbog vrlo jakih osjećaja koji su se stvorili protiv njega, i koji su tamo i dalje prevladavali. Neki mu još uvijek nisu vjerovali i mogli su vjerovati da ih na neki način potajno pokušava uhvatiti u zamku.

PONIZNI SLUGA

Poseban poziv Savla iz Tarza i izravna otkrivenja koja su mu dali naš Gospodin Isus i Nebeski Otac ponovno su potvrđena u njegovoj drugoj poslanici Korinćanima. Priznao je da bi svatko tko je prošao kroz iskustva poput njegovih mogao imati sklonost hvaliti se njima. Odgovorio je na to moguće pitanje rekavši: “Hvaliti se treba? Ne koristi doduše ali – dolazim na viđenje i objave Gospodnje. Znam čovjeka u Kristu: prije četrnaest godina – da li u tijelu, ne znam; da li izvan tijela, ne znam, Bog zna – taj je bio ponesen do trećeg neba. I znam da je taj čovjek – da li u tijelu, da li izvan tijela, ne znam, Bog zna – bio ponesen u raj i čuo neizrecive riječi, kojih čovjek ne smije govoriti. Time ću se hvaliti, a samim se sobom neću hvaliti osim slabostima svojim. Uistinu, kad bih se i htio hvaliti, ne bih bio bezuman; istinu bih govorio. Ali se suzdržavam da ne bi tko mislio o meni više nego što vidi na meni ili što čuje od mene. I da se zbog uzvišenosti objavâ ne bih uzoholio, dan mi je trn u tijelu, anđeo Sotonin, da me udara da se ne uzoholim.”—2.Korinćanima 12: 1-7

POSEBNE OBJAVE

Izvješće iz Svetog pisma ne govori nam koliko je dugo Saul bio u Arabiji primajući ove posebne objave, ali to je možda bilo dugo. Nakon ovog vanrednog iskustva, doznajemo da se vratio u Damask, i “odmah je propovijedao Krista u sinagogama, da je on Sin Božji.” Reakcija nevjernih Židova u Damasku bila je zaprepaštenje, znajući da je Savao prije dolazio ondje kako bi zarobio Kristove vjernike. Međutim, nitko nije mogao pobiti njegovu snažnu logiku kada je propovijedao o uskrslom Gospodinu Isusu.—Djela apostolska 9: 20-22

Nisu svi koji su ga čuli kako propovijeda cijenili njegovu poruku, pa je napravljen plan da ga se ušutka. “Pošto je minulo podosta vremena, odluče Židovi pogubiti ga.” Kad su braća saznala za njihovu zavjeru, pomogla su Savlu da pobjegne i vrati se u Jeruzalem. Međutim, apostoli i učenici u Jeruzalemu i dalje su ga se bojali, misleći da je ušao među njih da ih uhodi.—vss. 23-25

SAVAO IDE U JERUZALEM

Većini braće u Jeruzalemu bilo je teško prihvatiti Savla kao pravog brata u Kristu. Međutim, postojao je jedan određeni učenik, čije je ime bilo Barnaba, koji je shvatio da se Savao doista obratio Kristu. Vidio je velikog apostola onakvim kakav je doista bio. Bio je uvjeren da Savlova vanredna iskustva nisu došla ni iz jednog drugog izvora osim od samog Gospodina. Barnaba je znao da se problem s ostalom braćom u Jeruzalemu mora riješiti i iskoristio je priliku da razgovara s njim. Zatim je odveo Savla apostolima i inzistirao da iz prve ruke saznaju istinu o tome i o potpunoj promjeni koja se dogodila u njegovom životu.—Djela apostolska 9: 26, 27

Stih 27 kaže: “Tada ga Barnaba uze i povede k apostolima te im pripovjedi kako je Savao na putu vidio

Gospodina koji mu je govorio i kako je u Damasku smjelo propovijedao u ime Isusovo.” Nakon toga, apostoli i učenici doista su prihvatili Savla i poželjeli mu dobrodošlicu da postane jedan od njih tako što će ući u njihova djelovanja i govoriti u ime Gospodina Isusa.— vs. 28

HELENISTI SU GA HTJELI POGUBITI

Dok je Savao služio u Jeruzalemu, njegovo propovijedanje dovelo ga je u kontakt s helenistima koji su također počeli kovati urotu protiv njega. “Smjelo je propovijedao u ime Gospodnje. Govorio je i raspravljao sa Židovima grčkog jezika pa i oni snovahu pogubiti ga. Saznala to braća pa ga odvedoše u Cezareju i uputiše u Tarz.” (Djela apostolska 9: 29, 30)

Riječ “Grci” u prethodnom izvješću znači helenisti i odnosi se na one Židove koji su govorili grčki. Savlovo logično i uvjerljivo propovijedanje Svetoga pisma izazvalo je uznemirenost među nekima od njih. To nije bilo neobično, jer je problema među njima bilo i ranije. Luka bilježi: “U one dane, kako se broj učenika množio, Židovi grčkog jezika stadoše mrmljati protiv domaćih Židova što se u svagdanjem služenju zanemaruju njihove udovice.” (Djela apostolska 6: 1) Sada, kao što je bio slučaj u Damasku, u Jeruzalemu su također kovali urotu protiv Savla i tražili načine da mu oduzmu život.

Učenici u Jeruzalemu saznali su za helenističku zavjeru da ubiju Savla i zbog njegove vlastite sigurnosti nagovorili su ga da se vrati svojoj kući u Tarzus, koji je bio grad u Maloj Aziji u pokrajini Ciliciji. Osigurali su mu sigurnu pratnju do Cezareje, lučkog grada iz kojeg je mogao otploviti u Tarz. Tamo je ostao neko vrijeme, možda dvije godine. Luka je zapisao: “Crkva je po svoj

Judeji, Galileji i Samariji uživala mir, izgrađivala se i napredovala u strahu Gospodnjem te rasla utjehom Svetoga Duha.”—Djela apostolska 9: 31

RADOSNO JE RIJEČ PRIMLJENA

Tijekom tog vremena, Gospodin je napravio predač od teškog proгона koji je bio usmjeren protiv njegovog izabranog naroda koji je postojao od vremena Isusova raspeća. To je bez sumnje bilo vrlo korisno za članove rane Crkve. Time je neko vrijeme pokušavano javno uređenje izgubilo važnost i ubrzo prestalo. (Djela apostolska 4: 32-35) Zanimljivo je da se u Svetom pismu više ne spominje ova vrsta zajedničke bliske društvene strukture, koja se nastavlja ili ponovno oživljava među braćom koja su živjela u to vrijeme.

Glavni interes Luke, povjesničara, u pisanju izvještaja o Djelima apostolskim, bio je povezan s duhovnim rastom i razvojem sljedbenika našega Gospodina. Zabilježio nam je podatak da se tada crkvi pridružio veliki broj vjernika. “I oni prigrliše riječ njegovu i krstiše se te im se u onaj dan pridruži oko tri tisuće duša.” (Djela apostolska 2: 41; 4:4) Povećanje broja braće u crkvi došlo je iz svih redova Izraela i pokazalo je kako je Božji blagoslovljeni Uzvišeni poziv ipak bio isključivo na tom narodu, čak i dok se posebna naklonost prema njima brzo bližila kraju.

PRESTAJE NAKLONOST PREMA IZRAELU

Vrijeme posebne naklonosti prema izraelskom narodu završilo je kao što su stoljećima ranije prorekli njihovi proroci. Među Božjim prorocima bio je Amos koji je napisao: “Počujte, sinovi Izraelovi, ovu riječ koju JAHVE zbori protiv vas, protiv svakoga roda što ga izvedoh iz zemlje egipatske: ‘Među svim plemenima zemaljskim samo vas poznah, zato ću vas kazniti za sve grijehe

vaše.”—Amos 3: 1, 2

Kad se Isusova služba bližila kraju, dao je važnu lekciju o Izraelu, koristeći smokvu bez ploda kao prisposobu. Matej bilježi: “Ugleda smokvu kraj puta i priđe k njoj, ali ne nađe na njoj ništa osim lišća pa joj kaže: ‘Ne bilo više ploda s tebe do vijeka!’ I smokva umah usahnu. Vidjevši to, učenici se začude: ‘Kako umah smokva usahnu!’”—Matej 21: 19, 20

Isus je objavio da će Izraelova kuća ostati pusta ubrzo nakon što njegovo raspeće i zemaljska služba budu završeni. Rekao je: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, i ne htjedoste. Evo, napuštena vam kuća. Doista, kažem vam, odsada me nećete vidjeti dok ne reknete: Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje!”—Matej 23: 37-39

PAVLOVO DJELO NIJE UZALUDNO

Kada je Savlovo ime promijenjeno u Pavao kako je zapisano u Djelima apostolskim 13: 9, i kada je započeo svoja misionarska putovanja, ovaj veliki apostol postao je vrlo istaknut među Isusovim sljedbenicima. Očito je da se uzdigao čak i iznad nekih od izvorne dvanaestorice apostola, koji se rijetko spominju izvan popisa apostola. Ipak, Paul je ostao skroman. Napisao je: “Ali milošću Božjom jesam što jesam i njegova milost prema meni ne bijaše zaludna; štoviše, trudio sam se više nego svi oni – ali ne ja, nego milost Božja sa mnom.”—1.Korinćanima 15: 10

Prisjetimo se izvanrednog života ovoga—Savla—koji se potpuno preobrazio kad ga je Gospodin prosvijetlio, postavši tada veliki apostol Pavao. Također se sjećamo i oponašamo njegov stalni stav poniznosti,

krotkosti i potpune predanosti Gospodinovom djelu koje je pred njim, a sve je postignuto, kako je sam rekao, “milošću koja mi je dana”. ■

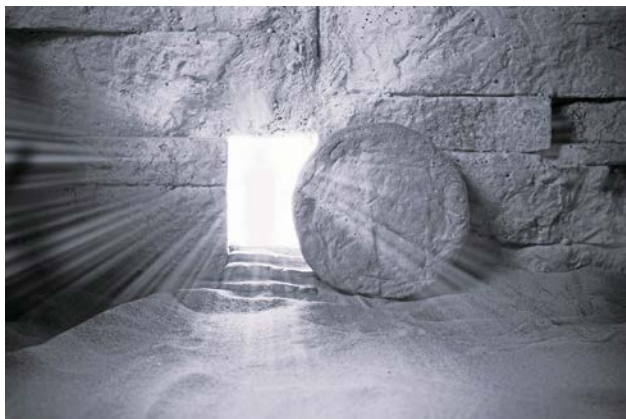
© Николай Шитов stock-adobe-com

DATUM VEČERE GOSPODNJE 2025

Ove godine prikladno vrijeme za svetkovanje Spomen-dana našega Gospodina Isusa je nakon zalaska sunca u petak, 11. travnja.

Image©Romolo Tavani-stock.adobe.com

©vetre stock-adobe-com